

GONDOLATOK A SZERETET ÉS A FÉLELEM DUALITÁSÁRÓL

Van, akit a szeretete irányít, van akit a félelme. A két véglet között, pedig ott van ezeknek ezernyi megnyilvánulása. Minden félelem mögött a halálfélelem, mint gyökérfélelem áll, a megsemmisülési, elfogadhatatlansági félelem. Minden szeretet-megnyilvánulás mögött az élet örökkévalósága áll, a teljes elfogadás, mert csak ez adhat bizonyosságot, hogy ellenálljunk a félelem készítésének, hogy mások elnyomása, megölése, megalázása nélkül lehet életben maradni. Minden megfélemlítés mögött a félelem áll. Minden életigenlés mögött a szeretet. A félelem megakasztja az életet, a szeretet létrehozza azt.

Az alapvetően félelemvezérelt, másokra hagyatkozó ember törvényekkel, parancsokkal védi magát, az igazságot, az igazságszolgáltatást tartja vezérelvnek, amibe ilyen-olyan mértékű szeretetmennyiség beszivárgása beteszi a kegyelmet és az irgalmat. Ha ezt istenképünkbe is betesszük, akkor örök érvényű igazságról beszélünk, objektivizáljuk, és mert ezt önmagában kegyetlennek érezzük, beletesszük az isteni irgalmasságot, megbocsátást és kegyelmet.

Az alapvetően szeretetvezérelt, önmagában bízó (mert alaptapasztalata az ősbizalom), önmagáért felelősséget vállaló ember nem tud mit kezdeni az igazsággal. Tudja, hogy mindenki egyedi, senki mással össze nem hasonlítható és mérhető, tehát úgy van jól, ahogy van. Lelepleződik számára a félelem megnyilvánulása és minden ebből fakadó manipuláció.

Létezik-e tiszta, abszolút félelem és szeretet? Nem hiszem. A mi világunkban torzult mindkét pólus. Ezek egyszerű tudattartalmak. A sarkítás poláris gondolkodási mintáink terméke. Egész lényünk megosztott, gondolkodásunk is ezt a megosztottságot tükrözi. Nem tudom miért daraboltuk fel a világunkat. Mostani látásom szerint jól van ez így, de agyam az értelmét nem látja. Talán azért mert ez a páros szervünk is megosztott. Azonban a páros szervek sajátossága az agyra is érvényes: ha az egyik oldal sérül, a másik képes átvenni az alapvető életfunkciókat. Igaz, bizonyos specifikus sajátosságok elveszítődnek. Például az egy füllel hallók elvesztik a térhallást, bizonytalanná válnak és persze az egyensúlyukkal is gond lesz. A polaritásunk az alapja a tér-idő észlelésünknek. Ezt bármely hiányosságunk alapján megállapíthatjuk.

Vagyis hiányosság, nem egészség esetén tűnnek elő igazán a polaritásbeli problémáink. Miért hozom ezt fel? Konkrétan: lebetegtettem valakit a félelem-vezéreltségéből fakadó életvitele miatt. De vajon a félelemvezéreltek oldaláról egy szeretetvezérelt nem ugyanúgy betegnek tűnik? Dehogynem! Bármely polaritás szélsőséges megjelenése a másik oldalról nézve „hiány”-ként, betegségként jelenik meg. Az általánosan elfogadott pedig az lesz, amelyik többségben van.